

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΦΑΙΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 59.

Έκαστον φύλλον τιμάται λεπτόν 20.

ΑΝΤΥΘΥΝΤΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΑ

Έν Έλλάδι . . . Δρ. 10 Έν τῇ ἀλλοδαπῇ Φρ. χρ. 12

ΕΚΔΙΟΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Φοιτητής ζητεί οικίαν. Κοινωνικαί εἰδήσεις, εἰκὼν πρώτη, ὑπὸ I. M. Δαμβέργη.
- Έργα καὶ ἡμέρας. Αἱ ἰδέαι τοῦ κ. Τσίλλερ — Ἡ ἀντιπαράστασις καὶ ὁ Σπάρτακος.
- Εβδουάδος Έβερρετ. Φιλελληνικὴ πεντακοθῆκη, ὑπὸ Γ. Δ. Κ.
- Ὁ Πάγος Ἀπολλώνιος ὁ Τυανεύς, ὑπὸ P. Christian. Μετάφρασις Θ. Δ.
- Κωνσταντίνος Ζόγκνα ἐπὶ τῇ ἐλευσίαι του, ποίημα Ἀγγέλου Παράσχου.
- Ὀλγα. Μυθιστορία Λουδοβίκου Ένώ. (Έκ τοῦ Γαλλικοῦ). Συνέχεια.
- Μανόραμα. Ἐπιστήμη — Καλλιτεχνία — Φιλολογία, ὑπὸ Ἀδρία.
- Εἰδήσεις τῆς ἑβδομάδος. Ἐγχώρια — Ἐσωτερικά — Ἀρχαιολογία κ.τ.λ.
- Ἰδιαιτέρως Γράμματα.
- Νέα βιβλία.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

ΦΟΙΤΗΤΗΣ ΖΗΤΕΙ ΟΙΚΙΑΝ

(Εἰκὼν πρώτη)

Μόνοι οἱ αἰσθανθέντες ἀγρίαν χεῖρα εἰσδύουσαν ἐντὸς τῶν σπλαγχνῶν των, ἀναστρέφουσαν, ἀνθλιβούσαν, ἀποσπῶσαν αὐτά, μόνοι οἱ αἰσθανθέντες τὸ δριμύ ἀλγος τῆς πείνης, μόνοι αὐτοὶ θὰ ἐνοησῶσιν ὑπὸ ποίου δεινοῦ κατετρώχτο ὁ ἔρμηκος. Ἀπὸ εἰκοσι καὶ τεσσαρῶν ὥρῶν δὲν εἶχε φάγη τὸ δὲ τελευταῖον γεῦμα του. Ἐξ ἐνὸς ποτηρίου γάλακτος καὶ ἐνὸς τεμαχίου ἄρτου ἀποτελούμενον τῷ ἔδιδε τὸν τίτλον τοῦ πεινώτος ἀπὸ ἰσαριθμῶν ἀκριβῶς ὥρῶν.

Ἡ πείνα! Βδελύττομαι τοὺς συγγραφεῖς, οἵτινες τὸ τραγικώτερον τῶν δεινῶν ἐπειράθησαν νὰ μεταβάλλωσιν εἰς ὑπόθεσιν κωμωδίας. Μισῶ τοὺς ἀκολάστους διαχειριστάς τῆς γραφίδος, οἵτινες, μὲ τὸ ποτήριον τῆς μέθης εἰς τὴν χεῖρα, σατυρίζουσι τὴν πείναν, ἵνα προκαλέσωσιν τὸν γέλωτα τῶν ἐχόντων πλήρη τὴν κοιλίαν. Γελάσατε μὲ τὴν πείναν τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς δόξης, γελάσατε μὲ τὴν πείναν τοῦ χρυσοῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν πείναν τοῦ ἄρτου... σιγήσατε, ἐὰν δὲν θέλητε νὰ προκαλέσητε τοῦ Θεοῦ τὴν ἄράν.

Ἐπεινα. «Ἰσῶς τιμωροῦμαι διὰ τὴν πρὸς τοὺς γόνετέ μου παρακοήν», ἐσκέπτετο.

Ἦτο καὶ αὐτός, ὡς τόσοι ἄλλοι, τέκνον πτωχῆς οἰκογενείας, περατώσαν ἐν μέσῳ μυρίων στερήσεων τὰς γυμνασιακάς του σπουδὰς καὶ ἐγκαταλείψαν τὴν πατριδα του μὲ βαλάντιον πλήρες ἐλπίδων, ἵνα ἔλθῃ εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ σπουδαίαν. Μάτην οἱ καλοὶ του γονεῖς καὶ οἱ

φίλοι τὸν ἀπέτρεπον ὑποδεικνύοντες τὰ δεινά, ἅτινα μακρὰν αὐτῶν θὰ τὸν ἀνέμενον. Ἐἶχε κλίσιν, ὅπως εἶλεγε, νὰ γείνη ἐπιστήμων καὶ ἠσθάνετο τὴν δύναμιν νὰ κατανικήσῃ πᾶσαν ἐναντιότητα πρὸς πραγματοποίησιν τοῦ πόθου του. Οἱ γονεῖς ἐνψῆν τὰς χεῖρας. Οἱ συγγενεῖς ἐσίγησαν καὶ μὲ συντετριμμένην κἀρδίαν τὸν ἀπεχαιρέτισαν πάντες, διότι μετράζ ἔτι ἀπεσπᾶτο ἐκ τῆς ἀγκάλῃς των, ἵνα ριφθῇ ἀνευ ὀπλων εἰς ἀγῶνα, ὅστις πολλοὺς εἶχε κατασυντρίψῃ.

Ἦδη μακρὰν τῆς πενιχρᾶς στέγης, εἰς τὸ ἐρμάριον τῆς ὁποίας θὰ ὑπῆρχεν ἴσως ἐν τεμαχίον ἄρτου δι' αὐτόν, οὐδὲν ἄλλο ἐσκέπτετο, οὐδὲ φιλόδοξα σχέδια, οὐδὲ ρόδινον μέλλον. Ἐσκέπτετο τὴν πείναν του. Τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀφίξεώς του περιεργάζετο τὰς ἀγοράς, τὰ μέγαλα. Προχθὲς ἔτι ἐνόμιζεν ὅτι τὰ πάντα ἦσαν κτήματά του, ὅτι ὁ οὐρανὸς ἦτο ἰδικός του. Ἀλλὰ σήμερον οὐδὲν ἔβλεπεν. Ἐν μέγα δάκρυ ἦτο ἕκαστος ὀφθαλμὸς του καὶ ἐσπρίπαται σπεύδων καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἐπάνω, ἵνα μὴ φανῶσιν, ἵνα μὴ ἐκρεῦσῶσι τὰ δάκρυά του ἐκεῖνα.

Ἠτώχῃ του μητέρ! Ἄν τὸν ἔβλεπες κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, μόνη σὺ θὰ ἠσθάνετο τὸν πόνον του...

Καὶ δὲν ἐγνώριζε κανένα. Εἶχε πλουσίους καὶ ὀνήλικας συμπατριώτας, ἀλλ' ἦτο ὑπερήφανος. Νὰ ζητήσῃ; Ὡ! ὄχι ἐπαίτης. Νὰ τοὺς πλησιάσῃ; Ἀλλ' ἂν τὸν ἐκάλουν νὰ συγγευματίσῃ μετ' αὐτῶν; Ὡ! πόσον τὸ ἐφοβείτο τοῦτο. Θὰ ἐψεύδετο λέγων ὅτι ἔφαγε. Θὰ ἐπροτίμα ν' ἀποθάνῃ μυριάκις ἢ νὰ δεχθῇ τὴν προσφοράν, ἧς τόσην εἶχαν ἀνάγκην. Πρὸ ὀλίγων ἔτι ἡμερῶν μετὰ πόσης χαρᾶς θὰ συνεμερίζετο τὸ γεῦμα των. Ἀλλ' ἤδη καὶ μακρόθεν νὰ τοὺς ἔβλεπε, θὰ ἐλάμβανεν ἄλλην ὁδόν. Ἐπεινα: Ἰδοὺ ἡ δικαιολογία του. Ὅσοι ἐπεινάσαν ἔστω καὶ ἀπαῖ ἐν τῇ ζωῇ των, ἄς γείνωσιν οἱ δικασταὶ του. Ἐν μόνον σχέδιον δὲν εἶχεν ἀποσβεσθῆ ἐκ τῆς κεφαλῆς του. Αὐτὸ ἦτο ἡ ἐλπίς του, ἀλλὰ ἐλπίς μακρυνή: Νὰ εὕρῃ οἰκίαν, ἵνα ὑπηρετῇ καὶ σπουδάσῃ. Καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἔκαμνον τὸ αὐτό. Καὶ μὲν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχε μεταβληθῆ εἰς ὑπηρετήν, ἀλλ' ἐκ τῶν σκέψεων αὐτοῦ εἶχε συνθηκολογήσῃ πρὸς τὴν ἰδέαν ταύτην καὶ ἔβλεπεν, ὡς τέρμα τῆς ἐλπίδος του μειλίχιον καὶ καλοκάγαθον κύριον συμβουλευόντα ἀντὶ νὰ ὑβρίζῃ, χειραγωγῶντα ἀντὶ νὰ δέρῃ καὶ ἀντὶ μικρῶν ὑπηρεσιῶν παρέχοντα ἄρτον καὶ βιβλία. Ἀλλὰ ποῦ νὰ τὸν εὕρῃ; Ἐμαθεν ὅτι

ἄλλος τις νέος δι' ἀγγελίας ἐν ταῖς ἐφημερίαις εὔρε τὸ ποθητὸν τοῦτο ἄστυρον ἀλλ' αὐτὸς δὲν εἶχεν οὐδὲ λεπτόν πλέον πῶς νὰ δημοσιεύσῃ τὴν ἀγγελίαν του; Καὶ ἐν τούτοις δὲν εἶχεν ἄρτον ἀπὸ τῆς χθὲς, δὲν θὰ εἶχεν οἰκίμα ἀπὸ τῆς αὔριον.

Τοιαῦτα σκεπτόμενος διήρχετο πρὸ τῆς θύρας καταστήματός τινος συρμῶν, ὅτε φωνὴ γυναικεία, πρὸς αὐτόν βεβαίως ἀποτεινομένη, ἀφοῦ συνωδεύετο καὶ διὰ μικρᾶς ἐπὶ τοῦ ὤμου θωπείας, τῷ εἶπε:

— Μικρὲ, ἔρχεσαι νὰ μοῦ πάρῃς αὐτὸ τὸ πακετάκι ὡς ἐδῶ εἰς τὸν ἄλλον δρόμον;

Ἡ φωνὴ ἦτο τόσο ἐλκυστικὴ καὶ τόσο γλυκὴ τὸ μεῖδιμα τῆς κυρίας, ὅστε ὁ πτωχὸς ἠγνόησε τί ν' ἀποκριθῇ. Προῦχώρησε δύο βήματα πρὸς αὐτὴν καὶ καταπόρφυρος ἔτεινε τὰς χεῖρας. Δὲν εἶχε καιρὸν νὰ σκεφθῇ, ὅτι τολμηρὰ ἦτο ἡ πρόσκλησις αὐτῇ πρὸς ἕνα νεανίαν, ὅπως δῆποτε ἀκολοθοῦντα τὸν δρόμον του. Μᾶλλον ὡς παροχὴν φιλόφρονος ἐκδουλεύσεως τὸ ἐθεώρει ἐν τῇ ἐκπλήξει του. Ἦτο μὲν πτωχικὰ ἐνδεδυμένος, ἀλλ' ἡ μορφή, ὁ τρόπος του δὲν θὰ συνεχώρουσαν ἄλλο τι...

— Θὰ σὲ πληρώσω, παιδί μου, γιὰ τὸν κόπο σου, προσέθηκεν ἡ κυρία ἀφήνουσα ἐπὶ τῶν χειρῶν του ὀγκώδες δέμα.

Θὰ σὲ πληρώσω! Ἦσαν θερμὸν καυστικὸν λουτρόν αἱ λέξεις αὐταί. Θὰ σὲ πληρώσω! Ἦτο ὁ πρῶτος διὰ τοῦ χρήματος ἐξευτελισμὸς του. Θὰ σὲ πληρώσω: αἱ λέξεις ἦσαν ὀκνάδες πολλαὶ μολύβδου καταστήσασαι τόσο βαρὺ τὸ δέμα, ὅστε παρ' ὀλίγον νὰ τὸ ἀφήσωσιν αὐτοστιγμαὶ αἱ χεῖρές του. Τὸ κατέστησαν δυσβάστακτον, καίον. Ἐσκέφθη νὰ τὸ ἀφήσῃ. Νὰ εἶπῃ ὅτι δὲν ἐννοεῖ... ὅτι... Ἀλλ' ἡ κυρία εἶχεν ἐξέλθῃ ἤδη ἐκ τοῦ καταστήματος, καὶ ὡσεὶ συρόμενος τὴν ἡκολούθησεν ἐν παραζάλῃ, ταλαντευόμενος, προσκόπτων, ἐνῶ οἱ ἀπὸ ὥρῶν συννεφωμένοι ὀφθαλμοὶ μου κατέρριπτον ἐν δάκρυ ἐπὶ τοῦ περικαλύμματος τοῦ δέματος, ὅπερ ἠπλώθη ἐπὶ τοῦ χαρτου, ὡς σῆμα ἐπισφραγίζον τὸ παρελθὸν τοῦ ἀμερίνου παιδὸς καὶ τὸ ἀρχόμενον στάδιον τοῦ πτωχοῦ ὑπηρετοῦ...

Μετ' ὀλίγην ὥραν ὁ Νικόλαος — οὕτως ἐκαλεῖτο — ἀφοῦ κατέστειλεν ὀλίγον τὴν πείναν του διὰ τῶν κερδηθέντων χρημάτων ἔσπευσε μὲ τὸ μικρὸν ὑπόλοιπον εἰς τὸ γραφεῖον ἐφημερίδος τινός, ἵνα δημοσιεύσῃ μίαν τῶν τυπικῶν ἐκείνων ἀγγελιῶν, αἵτινες συνήθως εἶνε αἱ ἐπιγραφαὶ παρομοίων κοινωνικῶν σελίδων:

Ο Τυανεύς Ἀπολλώνιος, ἀπέπη από τῆς σκηνῆς τοῦ κόσμου τὸ 96ον ἔτος μ. Χ. Καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ, ὡς ὁ βίος του ὑπῆρξε μυστήριον. Οἱ μαθηταὶ δίδωκαν, ὅτι τὰ πλανητικὰ Δαιμόνια μὴ ἐπιτρέψαντα τὴν διὰ τοῦ τάφου διαβάσιν του ἀπῆραν αὐτὸν εἰς τὸν οὐρανόν. Τὴν γνώμην αὐτὴν ἠσπάζθησαν πολυάριθμοι τῶν ὁπαδῶν του· οἱ τὴν φήμην ὅμως αὐτοῦ φθονοῦντες ἐβεβαίουν ἀπεναντίας, ὅτι ἐρριψεν ἑαυτὸν ἐν τινὶ βαράθρῳ, ὡς ὁ Ἐμπεδοκλῆς, ὅπως πιστευθῆ ἢ ἀποθώσῃς του. Οἱ συμπατριῶταί του ἔβυσαν τὸ ζήτημα ἀνεγείραντες αὐτὸν ναόν, εἰς οὗτους τὴν δαπάνην ἠθέλησε νὰ μετασχηθῆ καὶ ὁ αὐτοκράτωρ Καρκαλάς, ὃν, ὡς λέγουσιν, ὁ Ἀπολλώνιος ἤξιώσε πολλῶν ἐμφανισέων του.

Αἱ προφητεῖαι τοῦ Ἀπολλωνίου ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν πεπρωμένων τῆς εποχῆς του, ἀπὸ τοῦ Νέρωνος φονευθέντος τὸ 68ον ἔτος μέχρι τοῦ Νέρβα, οὐτινος ἡ βασιλεία ἤρξατο ἀπὸ τοῦ 96 ἔτους, συνετέλεσαν λίαν εἰς τὴν εὐκλειαν αὐτοῦ. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τῶν 28 ἐτῶν, ἑπτὰ αὐτοκράτορες περιεβλήθησαν ἀλληλοδιαδόχως τὴν τραγικὴν πορφύραν. Ὁ Γάλλος ἐσπράγη παρὰ τινος στρατιωτικῆς συνωμοσίας· ὁ Ὄθων ὑποχειρίσθη μετὰ τινὰ ἤτιαν ὁ Βιτέλλιος ἐσπράχθη παρὰ τοῦ λαοῦ ὁ Δομιτιανὸς ἐδολοφονήθη παρὰ τῶν ὑπηρετῶν τῆς συζύγου του· μόνον τὸν Οὐεσπεσιανὸν καὶ τὸν Τίτον ἀπῆλλαξεν ἡ εἰμαρμένη τῶν βιαιῶν τούτων θανάτων. Ὁ Ἀπολλώνιος εἶχε προεἶπη τὸ πεπρωμένον τῶν μὲν καὶ τῶν δέ. Ὁ Δομιτιανὸς καθεζέρεν αὐτὸν ὡς ἐπικίνδυνον, ὀρίσας τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ ἴδιος θὰ τὸν ἐδικαίωσεν. Ἡ κατηγορία περιστρέφεται περὶ δύο τρομερὰ ἐγκλήματα· ὁ Ἀπολλώνιος εἶχεν ὀμιλήσει ἐνώπιον ἐνὸς πολιτικοῦ συκοφάντου περὶ τῆς προσεχοῦς ἀναρρήσεως τοῦ Νέρβα ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Δομιτιανου, ὃν οἱ ἐδικδικητικοὶ θεοὶ θὰ κατασυνέτριβον. Τοῦτο ἦτο ἐγκλημα καθοσιώσεως συνεπαγόμενον ποινὴν θανατικὴν καὶ ὅμως ὁ Μάγος τῶν Τυάνων παρέστη εἰς τὸ δικαστήριον μετὰ τοιαύτης ψυχρικμίας, ὥστε ὁ τύραννος ἐταράχθη ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ θέα καὶ περιέστη εἰς ἀμηχανίαν.

«Βασιλεῦ, τῷ εἶπεν, ἐπικαλοῦμαι πρὸς ὑπεράσπισίν μου τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πατρός σου Οὐεσπεσιανου, τοῦ ἐπισκεφθέντος με ἐν Αἰγύπτῳ, πρὶν ἢ γείνη αὐτοκράτωρ. Ἐγὼ, πρὸς τί νὰ τὸ ἀποκρύψω; ἐγὼ τῷ προεἶπον τὸ μεγαλεῖόν του. Εἶσαι ἀρα φυσικὰ ὑπόχρεως πρὸς με, ἀφοῦ βασιλεὺς εἶ ἤδη μετ' αὐτόν. Δὲν ἔκαμα χρῆσιν οὔτε τερατείας, οὔτε γοητείας, ὅπως τὸν παρορμήσω πρὸς κατάληψιν τῆς ἀρχῆς· δὲν ἐκαυχῆθην αὐτῷ ὅτι ἠδυνάμην νὰ μεταβάλλω κατὰ βούλησιν τὴν πορείαν τοῦ ἡλίου ἢ τὸν ροῦν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων· οὐδὲ μάλιστα παρεκίνησα αὐτόν νὰ ρίψῃ βλέμμα ἐπὶ τῶν μυστηριωδῶν πινακῶν, δι' οὗ οἱ μαθηταὶ τῆς Ἰσίδος ἀνεύρισκον τὰ σημεῖα τοῦ Ὀροσκοπίου· ἤρκεσθην μόνον, ὅπως διαφωτίσω τὸ μέλ-

λον του, νὰ συμβουλευθῶ, ὡς καὶ σύ, βασιλεῦ, δύνασαι νὰ πράττης τὸ τοιοῦτον ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν, τὸ ἱερὸν Προγνωστικὸν τῆς Πρηνεστίνης Μοίρας. Ἐἴνε ἀνάγκη νὰ σοὶ γνωρίσω, ὅτι ἡ μαντεία αὐτὴ ἐδιδάχθη τὸ παλαιὸν εἰς τοὺς Ἑβραϊκοὺς παρὰ τινῶν ταξιδιωτῶν Αἰγυπτίων καὶ ὅτι ὁ Σέρβιος-Τούλλιος, ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ἤγειρεν ἐν τῇ πόλει Πρηνέστη βωμὸν ἀνθαμιλλώμενον πρὸς τὴν φήμην τοῦ χρηστηρίου τῶν Δελφῶν. Εἶχον λοιπὸν γραφῆ τὰ τρία ὀνόματα τοῦ Οὐεσπεσιανου ἀνὰ ἓν γράμμα ἐπὶ τινῶν κύβων ἐκ δάφνης· ρίψας εἴτα ἀναμίζτους κύβους ἐν τινὶ κάλπῃ ἀργυρᾷ (μετάλλῳ καθιερωμένῳ τῇ Ἰσίδῳ) παρεκάλεσα τὸν πατέρα σου νὰ ἐξάγῃ αὐτοὺς εἰκῆ ἐκ τῆς κάλπης καὶ νὰ τοὺς κατατάσῃ ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἰδοὺ δὲ ἐν τινὶ τάξει εἶχον ἐξέλθῃ :

P S P S E L A N T A A S U T I V S V U I U I S
 Δεηθεὶς εἴτα ἐν διανοίᾳ καὶ μυστηριωδῶς πρὸς τὸ ὑπὸ τὸ ὄνομα τῆς Πρηνεστίνης Μοίρας κεκρυμμένον Δαιμόνιον ἐσημείωσα τὸν καθ' ὑπαγόρευσιν αὐτοῦ ἐπόμενον χρησμόν :

PRÆNESTINE SACRIS FORTUNÆ SORTIBUS
 ELECTUM
 LENTE ASCENDIT NOMEN TUUM AD ALTA
 SED UNDIQUE TANDEM INSIGNIS,
 VICTOR SINE VICTORIA,
 URBS IMPERIUM, UNUS IMPERATOR, SUSCIPIES.

Δηλ. «Τὸ ὄνομά σου ἐκλεγέν παρὰ τοῦ ἱεροῦ Προγνωστικῆς τῆς Πρηνεστίνης Μοίρας ἀνέρχεται βραδέως πρὸς τὰ ὑψηλὰ μέλλοντος καὶ καθίσταται διάσημον πανταχοῦ· σὺ δὲ νικητὴς, χωρὶς νὰ πολεμήσῃς, θ' ἀποδεχθῆς, ὡς μόνος αὐτοκράτωρ, τὸ κράτος τῆς Ρώμης».

Γινώσκεις, βασιλεῦ, ὅτι τὰ ἀρχικὰ γράμματα αὐτῶν τῶν προφητικῶν λέξεων, ἐπανατιθέμενα εἰς τὴν φυσικὴν τάξιν ἀναπαράγουσι τὰ τρία ὀνόματα τοῦ πατρός σου :

TITUS FLAVIUS VESPASIANUS.
 Μῆτοι λοιπὸν δὲν προεἶπον τὴν ἀλήθειαν;... Δὲν ἐξῆλθεν ὁ Οὐεσπεσιανὸς ἐκ μακρᾶς ἀφανείας, ὅπερ ἄλλως τε ἐπιπροσέτιθησιν ὑψηλοτέραν λάμψιν εἰς τὴν δόξαν του;... Δὲν ἐδοξάσθη ἀπανταχοῦ διὰ τοῦ πολέμου τῆς Ἰουδαίας, ἀποθαυμάσθεις ὑπὸ τῶν ρωμαϊκῶν λεγεῶνων;... Δὲν εἰσῆλθε νικητὴς εἰς τὴν αἰωνίαν πόλιν ἀνευ νίκης, ἀφοῦ ὁ θάνατος τοῦ Βιτελλίου, εἰς ὃν οὐδὲν μέρος εἶχε λῆθῃ, τὸν ἀπῆλλαξε τῶν μουσῶν ἀναγκῶν τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, παραχωρήσας αὐτῷ τὸ κράτος ἀνευ ἐτέρου ἀνταπαιτητοῦ;

Μὴ ἀκουε λοιπὸν, ὦ βασιλεῦ, τοὺς κατηγοροῦντάς με κατασκόπους ὅτι δῆθεν συνωμῶν κατὰ σοὺ μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ Νέρβα. Ὁ Νέρβας εἶνε σοφός, προαχθεὶς ἐν σοφίᾳ ὑπὸ μακρᾶς πείρας. Ἄν ἀληθεύει ἐν ἀθώαις ἀναστροφαῖς ὀμιλήσαμεν καὶ περὶ τοῦ πεπρωμένου, ἂν τυχόν ἀνεφερον παραδείγματα τινὰ ἡγεμό-

νων, θὰ εἶπον, ὅτι ἡ θεία βούλησις εἶνε ἀνανταγωνιστος· θὰ εἶπον, ὅτι ἂν ἡ θεία βούλησις ἐκάλει εἰς τὴν ἡγεμονίαν οἰονόμητινα πολίτην, καθ' ὃν καιρὸν τὸ κράτος κεῖται ἐν ταῖς χερσὶν ἐτέρου, καὶ ἂν αὐτός ὁ ἕτερος κατέστρεφε τὸν ἐκλεκτὸν τοῦ Οὐρανοῦ, ἵνα μὴ ἐκθρονισθῆ δῆθεν παρ' αὐτοῦ, ὁ θανὼν θὰ ἐπανέλθῃ ἐν τῷ βίῳ, ὅπως ἐκτέλεσῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς Μοίρας. Ἄν τοῦτο σημαίνει συνωμῶν, συμβουλευέσου λοιπὸν τότε τὸ προγνωστικὸν τῆς Πρηνεστίνης Μοίρας καὶ θὰ καταστῆς οὕτω καὶ σὺ ἔνοχος συνωμοσίας κατὰ τοῦ ἰδίου ἑαυτοῦ σου!... Προτιμώτερον, βασιλεῦ, νὰ προσπαθῆς μάλλον νὰ καταστήσῃς εὖνον τὸν οὐρανὸν διὰ τῆς ἐπιεικειᾶς καὶ τῆς δικαιοσύνης· πᾶσα παρὰ σοῦ ἀπομνηθεῖσα κεφαλὴ, ἥτις βεβαίως συνεπάγεται ἀειποτὴ ἐχθρόν τινα, προστίθειν ἐτέραν τρομερὰν ροπήν εἰς τὸ πεπρωμένον... Καταδικασόν με νῦν εἰ τοῦτο ἀρέσκει τῇ σῇ ἰδιότητι· γίνωσκε ὅμως σὺνάμα καὶ τοῦτο: ὅτι δὲν κεῖται παρὰ σοὶ τὸ ἐμὸν πεπρωμένον, οὐδ' εἰμαρται νὰ καταστραφῶ ἐγὼ παρὰ σοῦ.»

Οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσῃ ὁ Δομιτιανὸς τοιαύτην γλῶσσαν. Ὀχρὸς καὶ ὡσεὶ καθηλωμένος ἐπὶ τῆς ἐδρας ἐπράνετο ἀπονεκρωμένος ὑπὸ τῆς ἐπιρρείας τοῦ ἀτενοῦς βλέμματος τοῦ Ἀπολλωνίου. Ὁ Τυανεύς φιλόσοφος ἐξῆλθε βραδέως τοῦ πρετωρίου, οὐδενὸς ἀποτολήσαντος νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ἀναχώρησιν του. Ἀφικθέντα δὲ εἰς Ἑλλάδα τὸν ὑπεδέχθησαν μετ' ἀγαλλιάσεως καὶ ὡσεὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καθότι πρώτην ἡδὴ φοράν διέφυγεν ἐν θῦμα τῆς αὐτοκρατορικῆς τίγρης.

Ὁ Δομιτιανὸς λέγεται ὅτι συνεβουλεύθη τὸ προγνωστικὸν τῆς Πρηνεστίνης τετρακλιμένον δὲ ἐπὶ τῷ δυσωκῶν αὐτοῦ, προσεκάλεσε τὸν ἀστρολόγον Ἀσκληταρίωνα, ὁστις ἐβεβεβαίωσε καὶ αὐτὸς τὴν ἀλήθειαν τῶν τοιοῦτων προμνημάτων διὰ τοῦ Ἑρημητικοῦ Ὀροσκοπίου. «Σὺ δέ, τῷ εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ, γινώσκεις τίνε τρόπον θὰ ἐκμετρήσῃς τὸ ζῆν;»

— Ἐγὼ ἔσομαι βορὰ τῶν κινῶν, ἀπῆντησεν ὁ Ἀσκληταρίων.
 — Ἴνα ἀποδείξω τὴν μωρίαν τῶν προρρησέων σου, ἀνταπῆντησεν ὁ Δομιτιανός, θὰ σὲ ἀποκεφαλίσω καὶ τὸ μὲν πτώμα σου θὰ καῖ, ἢ δὲ κόνις θὰ ριφθῆ εἰς τὸν Τίβεριν.

Ἀμέσως ἐξετελέσθη ἡ διαταγὴ ἄλλ', ὅτε ἐπρόκειτο νὰ πυρακτωθῆ τὸ πτώμα, ἐπῆλθεν αἰφνης καταιγὶς μετὰ σφοδρῶν τοῦ νετοῦ ἀποσθῆσαντος τὰς φλόγας καὶ διασκορπισάντος τοὺς δημίους. Ὅτε δὲ οὗτοι ἐπανῆλθον πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου, εἶδον ὅτι τὸ πτώμα τοῦ δυστυχούς Ἀσκληταρίωνος ἐγένετο ὄντως βορὰ τῶν περιπλανωμένων σκύλων.

(Μετᾶρ. Θ. Δ.).
 P. CHRISTIAN

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩΙ ΖΑΠΠΑΙ

ΕΠΙ ΤΗ ΕΛΤΕΣΕΙ ΤΟΥ

Α'

Ἦλθες ἐστὴ Μάννα... Πάτησες τὸ χῶμα τ' ἀγιασμένο
 Τῆς Μάννας — ὄχι τῆς Μητρικῆς — δικό σου, ὄχι ξένο
 Χῶμα γεμάτο ἀπὸ στοργῆς, δάκρυ, δροσὶὰ καὶ κρίνα,
 Γεμάτο δάφνη καὶ ἰτιά καὶ σκόνη ἀπὸ ἀκτίνα.
 Ἄχ, πάτησέ το· πάτα το, κρυφῆ χαρὰ νὰ νοιώσῃς
 Τὸ βῆμα ποῦ σου κούρασαν τὰ χρόνια νὰ φτερῶσῃς.
 Βαλαάμωσε τὰ στήθια σου μετ' ὁ ἀγέρι ἐκεῖνο
 Ὅπου μυρίζει γιασεμί καὶ ξένου κόσμου κρίνο,
 Καὶ πάρε, πῆς ἀπ' τὸ νερό, ποῦ σέρνεται ἔμπροστά σου,
 Τὰ χεῖλη ποῦ σου χλώμισσε ἡ ζηνετὶὰ νὰ βρέχῃς,
 Νὰ νοιώσῃς μέσα ἄσπρη καρδιὰ καὶ μέσ' ἄσπρη σωθικὰ σου,
 Ὅτι δὲν εἶσαι ὄρφανος καὶ πῶς Μαννούλα ἔχεις!
 Καὶ τί Μαννούλα! Τὴν ξανθὴ τοῦ ἡλίου θυγατέρα
 Νεράϊδα μεσ' ἄσπρη πλάγος, ἄσπρη κάμπο ἀμαζόνα,
 Λειοντάρι ἀπάνω ἄσπρη βουνό, ἀπὸ εἰς τὸν ἀγέρα,
 Ἄηδόνι ἄσπρη κελὰδῆμα καὶ ἄσπρη τιμὴ κορῶνα.
 Κεῖνη, ποῦ δὲν τὴν ἔφθασε μάννα κάμιμα ἐστὴ γέννα,
 Εἰς τὸ τραγοῦδι, τ' ἀρματα, ἐστὴ λεβεντιὰ, ἐστὴ πέννα!

Β'

Ἦλθες ἐστὴ Μάννα· περπατᾶς στὸ χῶμα τ' ἀνθρώπου μας
 Δός μας τὸ χεῖρι σου εἰδὼ καὶ πάρε τὸ δικό μας
 Καὶ σφίξε το, καθὼς ἐμεῖς σ' τὸ σφίγουμε με πόνο
 Τὸ χεῖρι δός, ποῦ ξέθαψε δόξα παλῆα καὶ χρόνο
 Μαζῆ μετ' ἄσπρη σου, καὶ τὸ Ὀλύμπια μας,
 Ὅπου τὰ χρόνια ἐσέκαπλαν, ἐσπῆσας ἔμπροστά μας
 Σὲ μύρτ' ἀπάνω δροσερὰ καὶ πρασιναδά φτέρης.
 Ἄχ, δὲν ἤξερες, τί χαρὰ ἐπήραμε, δὲν ξέρεις,
 Τοῦ Πύρου φλέβ' ἀτίμητη, τοῦ Σκενδερμπετή γέννα,
 Τὴν ὄρα ποῦ σὲ εἶδαμε, εἰς τὰ Ὀλύμπια σου,
 Χλωμὸ ἀπὸ συγκίνηση, μετ' ἡμάτια δακρυσμένα,
 Ἐστὸ πλάϊ τῆς Βασίλισσας, κοντὰ στὸ Βασίλειά σου
 Καὶ ἄσπρη Διαδόχο· — ἄσπρη δόξα, ἄσπρη δύναμι, ἄσπρη Μέλλον!
 Παπάδες ἔψελναν σκοπὸ γιὰ τὴ γιορτὴ Ἀγγέλων,
 Μοσχοβολούσαν ἀνθοὶ, χαρὰ ἐπλημμυρούσε

Ο Λ Γ Α

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΕΝΩ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια].

Γ'

Ἡ πριγκίπισσα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πόλιν τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας.
 Ἐἶνε δίκαιον νὰ εἴπωμεν ὅτι ἡ Ὀλγα εἶχε προσκαλέσῃ αὐτὴν διὰ ταχυδρομῶν. Μ' ὅλον τοῦτο, ὅτε ἤκουσε τὸν κρότον τῶν τροχῶν, ὅτινες ἐπανεφέρον τὴν φίλην τῆς, ἠσθάνθη ἀρίστον τινα θλίψιν.
 «Ἐπράξα ἴσως πλειότερόν τι ἢ τὸ καθῆκόν μου ἀπλῶς, ἐσκέφθη, ἀφοῦ δὲ ἡ Πρόνοια ἀνευ τῶν ἰκεσίων μου ἠδόκησε νὰ μοὶ παράσῃ τὴν εὖνοιαν ἢ μάλλον τὸν κίνδυνον νέας συναντήσεως μετ' ἐκείνου, ὅστις τόσον ὑπέφερε χάριν ἐμοῦ καὶ

Καὶ κάθε ἡμάτι ὀλόχαρο τὴν ὄψη σου ἐζητοῦσε!
 Τὶ ὄμορφος ἐφαίνουσιν κατὰ τὴν ὄρα ἐκεῖνη
 Μεγάλο ἔργο, εὐμορφία· στὸ πρόσωπο ἀφήνει...
 Ἐάν κυπαρίσς ὑψόνουνταν ἀπάνω τὸ κορμί σου,
 Καὶ τὴ μεγάλη πρᾶξι σου καθρέφτιζ' ἡ μορφή σου.
 Συγγένετες μ' ἀγάλματα παλῆα καὶ ξεθαμμένα
 Μετ' ὅπου Πλουτάρχου ἐμοιάζεις τοὺς ἀνδρας, καὶ ἔμπροστά μας
 Ἄλλην Ἑλλάδα ἔφερνες καὶ χρόνι ἀγαπημένα,
 Ὅπου τὸν κόσμ' ὄρφανεψαν τὰ χρόνια τὰ παλῆα μας!
 Ἡ Μάννες εἰς τὴν ἀγκαλιὰ σηκῶναν τὰ μικρὰ τους
 Καὶ ἄσπρη εἰκόνα σ' εἰδείχον ἄσπρη τὰ δάκτυλά τους.
 Ἄ! καὶ νὰ εἶχε ἡ Πατρίς καὶ ἄλλους ἄσπρη ἔσπρη,
 Ποῦ τοῦ χεριοῦ σου νάχουε τὴν τρέλλα τὴν ἀγία,
 Τὶ ροδοδάφνης θ' ἀνθίζαν σὲ μέρη κουρσεμένα,
 Ὅπου σκεπάδουν σύννεφα καὶ χιόνια θάφνητα
 Ναι· καὶ ἄλλοι ἀνίσως εἶχανε τὸ χεῖρι τὴν καρδιὰ σου,
 Ἄνίσως καὶ ἄλλοι ἔβλεπαν μακρὰ ἄσπρη τὴν ἡματιὰ σου,
 Εἰς τοῦ Ζολόγκου σήμερα τ' ἀθάνατα κοτρῶνια,
 Δὲν θὰ πουλοῦσαν κάρβουνα τῆς Χαίδως τὰ ἐγγόνια!

Γ'

Πάλι καρδιὰ μ' ἀποπλανᾶς· ἀλλοῦ με σέρνεις πάλι!
 Νὰ φρονιμέψῃς δὲν μπορείς, θεοτρελλῆ, ἀκόμα
 Καὶ κλαῖς γιὰ ὅσα σήμερα γελοῦν σοφοὶ μεγάλοι...
 Ἐάν χρόνια, ἄσπρη τὰ χρόνια μας, βουβαίνεται τὸ στόμα!
 Ἐάν ὄλους, ἔξασε καὶ σὺ... καὶ μετὰ ὄνειρά σου,
 Μὴ τοῦ Μεγάλου γέροντα τὸν ἐρχομὸ πικραίνῃς,
 Μετ' ἡς ἐλπίδος σκόρπισε τὸ φῶς τὰ σύννεφά σου.
 Τὶ ὄφειλε νὰ καίεσαι χωρὶς καὶ νὰ ζεσταίνῃς;

Τὸ χεῖρι σου, ποῦ τῆς πτωχῆς Πατρίδος μας τὰ κάλλη,
 Μετ' ἡς παλῆα τῆς φορεσιὰ τὴν ἐστολίζει πάλι,
 Μ' ἀγάπης σφίγουμε στοργῆ· γιὰτί... ποῖός δὲν τὸ ξέρει;
 Χέρια δὲν ἔχομε πολλὰ ἄσπρη τὸ δικό σου χεῖρι!

Ἐγραφον κατὰ τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1888.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ

δι' αὐτὴν καὶ δι' αὐτόν, ὅστε ἐν μιᾷ στιγμῇ ἡ ὀργὴ του κατεπραβήθη.
 — Τὸ πτωχὸν πλάσμα, ἐπιθύρισε χαμηλοφῶνως, ἀγνοεῖ τὴν ἀλήθειαν, τί πρέπει νὰ πράξῃ, τί πράττει...
 Ἐν τούτοις ἡ Ἀλεξάνδρα εἰσῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσαν κρατοῦσα τὴν Ὀλγαν ἀπὸ τῆς χειρὸς. Ὁ ἀδελφός καὶ ἡ ἀδελφὴ ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκαλὰς ἀλλήλων ἐν διαχύσει εἰλικρινούς τρυφερότητος. Ἡ γαπῶντο, ἡ δὲ μακρὰ ἀπουσία καὶ οἱ κίνδυνοι, οὗς διήλθε καθίσταν ζωηροτέραν ἔτι παρὰ τὴν ἀδελφῆ ἰδίαν τὴν χαρὰν ἐκείνην τῆς ἀνεπίστου συναντήσεως.
 — Οὐδέποτε θὰ συνεχώρουν τὴν ἀγαπητὴν μοὶ Ὀλγαν, ἐάν παρημέλει νὰ με εἰδοποιήσῃ, εἶπεν ἡ Ἀλεξάνδρα, μετὰ τὴν πρώτην συγκίνησην, θὰ κατελόγιζον εἰς βάρος τῆς πᾶν λεπτόν ἀπολεσθέν. Ἄλλ' οὐδὲν διαφεύγει τὴν λεπτότητα τῆς, ἡ δὲ ἀφοσιώσις τῆς οὐδὲν παραμελεῖ ἐξ ἐκείνων, ὅσα δύνανται νὰ παράσχωσιν εὐχαρίστησιν τινὰ εἰς τοὺς φίλους τῆς.

— Γνωρίζω υπέρ πάντα άλλον πόσον είνε καλή ή δεσποινίς, παρέχει ήμίν πλείωτερα των όσων θα ή ήξητουμέν.

Αι λέξεις αύται περιείχον φανερά ερωειαν, εις την όποιαν όμως, ουτε ή πριγκίπισσα, ουτε ή δεσποινίς Βολγίν ήθέλησαν να δώσωσι προσοχήν. Η Άλεξάνδρα ένός ήδη άριστα την ποιότητα των αισθημάτων του άδελφου της, ή δε "Ολγα τά ένγνώριζεν επίσης καλώς ώστε να μή επιδοκιμάση και πάλιν την άπόφασιν, ήν έσχε το θάρρος να λάβη, όσον θλιθερά και άν ήτο δια τον πριγκίπισπα—Ισως δε και δι' εзуηતા.

Διά την συναστροφήν ή αριθμός τρεις είνε βεβαίως κακός αριθμός — και μάλιστα, ότε πρό μικρού ήσαν δύο. Η συνδιάλεξις ένέγέτο μετά κόπου, καιτοι ή "Ολγα προσεπάθει διά παντός τρόπον καθ' όλην την έσπέραν να την διατηρήση, ζωηράν. Άπειοήθη μέν να τραγοψήση προφασιζόμενη κόπωςίνα τινα δικαιολογημένη άλλως, άφ' έτέρου όμως επέδειξεν εύθυμίαν και ζωηρότητα ικανήν να εκπληξή και έαυτήν και τους φίλους της. Ούτοι ήγγύσαν το αίτιον της πυρετώδους ταύτης καταστάσεως, όπερ μόνον αύτη ένγνώριζε, καιτοι δις παντός τρόπου προσεπάθει να τό άποκρούση.

Τέλος ήγγισεν ή στιγμή, καθ' ήν ή πριγκίπισσα θα έδιδε το σημεϊον της άποχωρήσεως. Έν τώ οίκω της ηύχοντο άλλήλοις την καλήν νύκτα μετά της πατριαρχικής εκείνης οικειότητας, ήτις παρατηρείται άκόμη σήμερα έν τισι των άρχαίων ρωσικων οικογενειων, και ουδαμού άλλοι. Η δεσποινίς Βολγίν ήτο τόσον διαχυτική και τρυφερά, όσον ουδέποτε έως τότε ή είχαν επιτρέψη ή υπερβολική αιδημοσύνη της. Αύτη πρώτη έτεινε την χείρα εις τον πριγκίπισπα αύτη έζητησε τά βλέμματά του, καθ' ήν δε στιγμήν άπεχωρίοντο :

— Μή θα υπέπιπεν εις αδυναμίαν; έσκέφθη ένδομύχως ή πριγκίπισσα. "Ω άρετή!

Τό βλέμμα της έξέφραζε πράγματι συγκινήσιν τινα και περιπάθειαν, ήτις προερχόμενη από γυναικός, ως αύτη, δικαίως προεκάλει την έκπληξίν. Ο Παύλος άπήντησεν εις τό βλέμμα τουτο μετά πολλής ζωηρότητας.

Η δέ πριγκίπισσα έτυχε παρά της "Ολγας άσπασμού ειπερ ποτέ τρυφερού.

— Ιδού, έψιθύρισεν αύτη, φίλημα όπερ κατά λάθος μοι έδόθη: τό διδουσιν εις την άδελφήν, διότι δέν είνε δυνατόν να τό λάβη ή αδελφός. Άλλά είνε και εικοσι έτών τό πτωχόν πλάσμα!

Ο Παύλος είσήλθεν εις τό δωμάτιόν του με την χαράν έν τη καρδιά του.

Μή τον παρεξηγήτε όμως! Δέν ήτο ή έλαφρά και έγωιστική εκείνη χαρά, ήν ήσθάνθη κατά παρελθόντας καιρούς, όποτε μετά άγωνίας κατά τό μάλλον ή ήττον μακρούς, μετά πολιορκίαν επίδειξίως διεξαχθεσαν έβλεπεν, ότι ένίετο πέλος κύριος του πεδίου. Ούχι! Ητο χαρά σοβαρά και γλυκεία χαρά ανθρώπου φθά-

σαντος εις τό τέμμα των έλπίδων και των μόχθων του, χαρά καρδιας αισθανομένης, ότι άλλη καρδιά, πλάσμα εύγενές και έντιμον, έρχεται πρός αύτην και άποδέχεται τά αισθήματα, άτινα ένέπνευσαν τον βίον, όστις τη προσφέρεται.

Κατήλθεν εις τον κήπον, ίνα μετά την πυρετώδη έκείνην ήμέραν άναπνεύση την εύώδη δρόσον θερινής νυκτός. Έστρεψε τό βλέμμα πρός τά παραθύρα της "Ολγας και ειδεν αύτά κατάφωτα.

Φαίνεται, έσκέφθη, ότι και εκείνη, όπως έγώ, δέν αισθάνεται την ανάγκην του ύπνου. "Ω! εάν τη ήπύρηχο επίσης ή ιδέα να κατέλθη, όπως άκροασθη του φσματος των άνήδων!

Ο πριγκίπισ έσπευδε πολύ, τοιαύται σκέψεις δέν ήτο δυνατόν να γεννηθώσιν έν τώ πνεύματι της δεσποινίδος Βολγίν.

Τά παραπετάσματα κατεβιάσθησαν, και ή κοιλίαν της έβυθίσθη εις τό σκότος, όπερ περιέβαλλε και τον λοιπόν οίκον.

Z.

Την έπαύριον ή Παύλος έβράδυνε να σημάη την πρωϊαν.

Ο θαλαμηπόλος είσέλθων τώ παρουσίασεν επιστολήν, ής ή έπιγραφή ήτο γεγραμμένη υπ' άγνωστου χειρός: ουδέποτε είχαν ίδη την γραφήν της "Ολγας, έν τούτοις λαμβάνων την επιστολήν μεταξύ των χειρών του έσκήρτης, διότι άνεγνώρισεν εύθύς έξ άρχής εύώδιαν τινα θεσπεσίαν, λεπτήν και όξείαν, την αύτην, ήν είχαν άναπνεύση την προτεριαν επί των φορημάτων και της κόμης της "Ολγας. Η επιστολή ήτο ιδική της: τίς άλλος θα τώ έγραφεν;

«Έχει καλώς! είπεν άφησόν με.»

Πρός στιγμήν άφηκε τον φάκελλον να πέση επί της κλίνης του, όσον δέν διάπυρος και άν ήτο ή περιεργία του, τον παρετήρησεν επ' όλίγον, χωρίς να τον άνοίξη: διότι ένός καλώς ότι ή χάρτης εκείνος ένέκλειεν άπίσιον μυστικόν. Κρύφιον τι ένστικτον τώ έλεγεν, ότι άν ή "Ολγα είχε προτιμήση να τώ γράψη, θα ήτο βαρεία άγγελία εκείνη, ήν τώ άνήγγελλον. Υπάρχουσι πράγματά τινα, άτινα ή γυνή θεωρεί εύτυχίαν της να τά αναγγείλη αύτη ή ίδια: δέν στέλλει άλλους να σάς τά είπωσιν! Η δεσποινίς Βολγίν ήτο πολύ εύφυής, ώστε να άπατηθη... και όμως, άντι να όμιλήση, έγραψεν!

Ο πριγκίπισ ένευσε τώ ύπνρητή να εξέλθη, ήνέψζε τον φάκελλον και δια βλέμματος ζητουότος να περιλάβη όλας τάς λέξεις όμού διέτρεξε την πυρετώδη επιστολήν:

«Ανάγνωθι τάς γραμμάς ταύτας, άγαπητέ μοι πριγκίπισ, ως ήθελες άναγνώση την διαθήκην μιας θνησκούσης. Έκείνη, ήτις σοί γράφει, είνε άποθασμένη, ναί, δια σε... και δι' αύτην, διότι έγκατέλειπε δια παντός τον κόσμον, έν ώ σε ένγνώρισε, και άπηήθη πρός άναζήτησιν της είρήνης εις τό μόνον άσυλον, ένθα ή έρωσ δέν χωρεί... Ηδη με χωρίζει από

σοϋ έμπόδιον ισχυρότερον του τάφου.

«Συγχωρησάτέ με δια την ένόχλησιν, ήν σας προσενώ!» "Ω! χωρίς να τό θέλω, μάρτυς μοι έστω ή ούρανός! Η θλίψις μου δέν είνε μικρότερα, και ουδέν δύναμαι, ασθενής και άθλια, ουτε δια σε, ουτε δι' έμαυτήν! Συντριβώ την καρδίαν σου και την ιδικήν μου δια λύπης βαθείας δι' άμφοτέρους... άλλ' ό,τι έπραξα, έπρεπε να τό πράξω... Φεύ! τό αισθάνομαι! Μας είνε έξ ίσου άδύνατον πρός τό παρόν να ζώμεν ή εις μετά του άλλου... ή ό εις άνευ του έτέρου, διότι, και έγώ πριγκίπισ σε αγαπώ... σε αγαπώ όσον και συ με αγαπάς: σε αγαπώ άναλογιζόμενη ότι ή έρωσ ούτος, εάν ύπεχώρουν, ήθελεν έπιφέρει έγκλημα κατ'άρχας, ειτα δε αισχύνην... και έν τούτοις, σε αγαπώ! Τό τοιοϋτον δε, πιστεύσατέ με, δέν είνε μεγαλοφροσύνη. "Οχι! Θα έσφυνομένη δια τον έρωτά μου, εάν μοι ήτο δυνατόν θα τον παρουσίασον εις τον κόσμον και θα επεθύμου να έννοήσασιν ότι αίτία τουτου δέν ήτο ουτε τό γόητρον, όπερ σε περιβάλλει, ουτε τά λαμπρά άζώματα, άτινα έκθαμβούσι πολλας γυναικας: άλλ' ότι σε ήγάπησα, διότι σε έπίστευσα αγαθόν και σε είδον δυστυχίαν.

«Αι ήμέραι, ως διήλθομεν πλησίον άλλων έν τη γλυκεία και τερπνή εκείνη οικειότητι, ότε δέν είχαν έννοήση άκόμη ότι έπρεπε να σε φοβώμαι, και ή φίλια μου σοι έφαίνετο άρεστή, αι ήμέραι εκείναι, ύπήρξαν αι εύτυχέστεραι της ζωής μου: και άν ήθελον έξακολουθήση, θα ήμην ή εύτυχέστερα γυνή του κόσμου! Φεύ! δέν ήθελήσατε να γείνη ούτω, και μοι άπεδείξατε πόσον αι έπιθυμίαι μου ήσαν μάταιαι, και τρελλή ή έλπίς μου! ώμλήσατε και έπρεπε να σας άποφύγω!

«Δέν δύναμαι να σας διηγηθώ τι μοι συνέβη κατά την άπουσίαν σας: ήδη τό έμαντεύσατε. Η ζωή δέν άνηκε πλέον εις μέ: εις σας άνηκε, την ήσθάνομένη ως άναμείνοσαν την επιστροφήν σας. Έπανήληθετε: με έξεπληξάτε και δέν ήδυνήθην να κρύψω την χαράν μου. Η έκπληξις μου, ή ώχρότης μου και τά δάκρυά μου σας είπον, ό,τι επεθύμου να κρύπτω άκόμη—όπερ ήδη γνωρίζετε καλώς. Σας αγαπώ! άλλ' έννοείται ότι τοιαύτη λέξις, — όταν λέγεται υπ' έμου, σημαίνει ότι άπωλέσθημεν άμφοτέροι, και ότι είμαι βεβαία, ότι ουδέποτε πλέον θα σας επανίδω! Είνε άδύνατον να γείνω σύζυγός σας, και με άνωψάσατε πολύ, ύποθέτω, άν έσκέφθητε να μοι δώσητε τό όνομά σας. Δέν μοι ύπολείπεται πλέον ή μία όδός να άκολουθήσω... και την ήκολούθησα. Άλλά, χωρίζομενοι άλλήλων, ως φυλάξωμεν τό μόνον πράγμα, τό όσοποδον δύναται να μετριάξη τους πόθους μας—εκάτερος τον λόγον του άλλου! Δέν έχω τό δικαίωμα να σας είπω: Ένθυμού με! ουτε τό θάρρος να σας είπω: Αησυχούσόν με! άλλ' εάν ή άνάμνησις μου μένη ή επανέρχεται, πόσον θα σας είνε πάντοτε γλυκεία και άρεστή! Ένθυμείσθε ότι ή καρδια, ήν έκυριεύσατε, παρα

την θέλησιν της, ουδέποτε θα φαίη άπιστος: ότι ουδεις θα σας διαδεχθή, και ότι, μη δυναμένη να άνήκω εις σας, παρεδόθη εις τό μόνον όν, τό όποιον δέν πρέπει να ζηλεύσης, εις τον Θεόν! Ένθυμείσθε ότι, βυθισθεσά έν τη σιωπή και τη μοναξία, ύπάρχει που, πτωχή τις ψυχή, ήτις αναλύεται εις προσευχάς υπέρ ύμων και παρακαλεί τον Θεόν να σας διδω την εύτυχίαν, ής αύτη θα στερηθη.

«Μίαν τελευταίαν λέξιν, άγαπητέ μοι πριγκίπισ. Εάν ήσθάνθητε ποτε δι' έμείφιλοστοργίαν τινα, κάμετέ μοι μίαν χάριν. Πρόκειται περί μιας γυναικός, την όποιαν δέν ένγνώρισα, την όποιαν ουδέποτε είδον, ... την όποιαν ουδέποτε θα ίδω... Χωρίς να τό θέλη, χωρίς να τό γνωρίζη, ή γυνή αύτη έφερε την δυστυχίαν της ζωής μου... άλλλ και εκείνη πάσχει επίσης, και πάσχει παρ' άξίαν της: διότι εκείνη έχει υπέρ έαυτης τον νόμον και τον έρωτά της, τον Θεόν και τους ανθρώπους... διότι είνε σύζυγός σας! Έπαναφείρετέ την πλησίον σας, ή μάλλον σεις ύπάγετε πρός αύτην. Θα επανέλθητε ούτως εις την εύθειαν όδόν, και θα είνε δι' έμέ ή ύφίστη παρηγορία, όταν μάθω ότι είμαι εις σε όλωσ άνωφελής και ότι ήσπασθητε την ιδέα μου, και επεστρέψατε εις τό καλόν. Αύτη είνε ή τελευταία παρακλήσις της πτωχής σας "Ολγας.»

Ο Βαρίσκυ άνεγνώσεν άπνευστί την επιστολήν ταύτην χωρίς να σταθή: οι όφθαλμοί του την κατεβρόχισαν μετά της ηλεκτρικής εκείνης ταχύτητας των μεγάλων καθών, δι' ά ουτε, χρόνος ουτε χώρος ύπάρχει. Καί ως να μη την ένόησεν την πρώτην φοοράν, την επανέλαθε βραδέως, σταματών εις εκάστην φράσιν και εισδύων όλίγον κατ' όλίγον εις την φρικτώδη αλήθειαν. Παρετήρησε δε τότε ότι ή χάρτης, καιτοι στεγνός ήδη, είχε ποτισθη δια των δακρύων της "Ολγας.

— Πτωχά τρελλή μου λατρεία! έψιθύρισε φέρων αύτην προς τά χείλη του: αγαπας, και καταστρέφεις άμφοτέροις!

Ακολούθως έμεινεν επί τινας στιγμάς έμβρόντητος. Η άπροσδόκητος είδησις τον έβασάνισε: δέν ήδύνατο να ύπολογίση άκριβώς τί συνέβη εις αυτόν: δέν ένόςι πλέον: έξήταζε πώς έφθασαν τά πράγματα εις τό σημεϊον τουτο: κατακρημνισθεις εκ του ύψους των έλπίδων του, ήσθάνετο έαυτον συντετριμμένον εκ της πτώσεως. Την άθυμιάν εκείνην, ήτις παρ' ανθρώπων, ως αυτόν, δέν δύναται να διαρκέση επί πολύ, διεδέθη αίφνης όρμητική παραχή, έξ εκείνων, ατίνας δι' αίφνιδίον παραφορών τον έρριπτον εις πασαν μανίαν.

— Λοιπόν! όχι, άνέκραζε κατασχίζων την επιστολήν και ρίπτων αύτην μακράν μετά θυμού, όχι! δέν θα γείνη ούτω! Η μάχη δέν άπωλέσθη άκόμη, και δέν θα ύποχωρήσω. Έπόθησας την πάλην πρός με, αθάδαξ πλάσμα, ήθελον σε μισήση ήδη, αν δέν ήμην ώρισμένος να σε λατρεύω πάντοτε!... Έπόθη-

σας την πάλην, έστω! την δέχομαι!

Εάν ή φρόνησις του Βαρίσκυ δέν είχε καταπνιγη εκ των άσυνειών της ζωής και εκ του πάθους, εις ό παρεδίδετο έξ ολοκληρώ, άντι να έξοργισθη μέτροι παρράφρονος ισχυρογνωμοσύνης, ή απέδιδε δικαιοσύνην εις όσον ένέκλειε μεγαλειον, εύγένειαν και γενναιότητα ή επιστολή της "Ολγας: θα έθαύμαζε την άξίαν της άγνης ταύτης ψυχής, θυσιαζούσης την δικαίαν της ύπερηφάνειαν, και έξομολογουμένης αυτώ πρώτα, όστις είνε ή δυστυχία της, άφ' ου ούτος δέν ήδύνατο να τον άμείψη δια του γάμου. Ο Βαρίσκυ κατά την στιγμήν ταύτην ήτο επίσης άνίκανος και να σκεφθη και να άποδώση τό δικαιον. Μόνη ή παράφορος, ή σφοδρά, ή θανάσιμος έπιθυμία του τον έξήγειρε, τον εκράτει, ήρχεν αύτου. Παρενήθητε εις τάς ταυρομαχίας, ατίνας αιματώνουσι κατ' έτος την ποιητικήν γήν των Ισπανών; Οι έρασται των φρικτών τουτων διασκεδάσων έχουσιν έκφρασιν έπίσης όρθην, όσον και άγγρια, ίνα παραστήσασι την ύπέμετρον όργην του πηδώντος ζώου, του ήρεθισμένου και φονεύοντος, πριν φουεσθη, και επιτιθεμένου κατά των έχθρών του μεθ' όρμης άπέλπισδος. Λέγουσιν:

«Ο ναύρος βλέπει κόκκινα!»

Ο Παύλος επίσης έβλεπε κόκκινα.

Με όφθαλμούς έξηγριωμένους και μετά κινήσεων όρμητικων διέτρεξεν όλόκληρον την οικίαν. Καιτοι δέν επεθύμειν άκρωτήση τους ύπρητάς, τους έβλεπεν όμως μεβλέμμα τόσον βλοσυρόν, ώστε τους ήνάγκασε πολλά να σκέπτονται. Οι άνθρωποι μας δέν είνε πάντοτε άνόητοι, όσον τους ύποθέτετε τις, ένίοτε κατορθούσι να γνωρίσασι τάς αδυναμίας και τά πάθη μας, ίνα μή γίνωνται επικίνδυνοι ύπρηταί. Τό μυστικόν του πριγκίπισ ένέγέτο παράτα τό μυστικόν όλου του κόσμου: έπειδή οι τρόποι του δέν προσεδέχοντο οικειότητας, ουδεις ύπήρχε φόβος άδιακριτου τινός έρωτήσεως.

Φθάσας εις την θύραν της δεσποινίδος Βολγίν, έστη επί τινα δευτερόλεπτα άμφιβάλλων, ήκροάσθη, άλλ' ουδέν ήκουσεν, έστράφη περίε του, άλλ' ουδένα είδεν. Έκρουσεν:

Η θαλαμηπόλος της "Ολγας ήνοιξε.

— Η κυρία σου; ήρώτησεν ή Βαρίσκυ ειςεργόμιμος εις τό δωμάτιον.

— Η δεσποινίς δέν είνε πλέον έδώ.

— Ποϋ είνε;

— Ανεχώρησε.

— Ποϋ ανεχώρησε;

— Δέν γνωρίζω: ή δεσποινίς δέν μοι είπε τίποτε.

— Πρός τί λοιπόν χρησιμεύεις, άφ' ου δέν γνωρίζεις να άπαντεις;

— Έχρησίμευον να ύπηρετώ την κυρίαν μου, άπεκρίθη ή πτωχή κόρη, τρέμουσα σύσσωμος.

— Και ποίαν ώραν ανεχώρησε;

— Δέν γνωρίζω.

— Ούδέν λοιπόν γνωρίζεις;

— Η δεσποινίς έξύπνησε πολύ πρό της

πριγκίπισσης. Συνήθως εις τάς επτά. Την πρωϊαν όμως ταύτην, μέχρι της έννάτης, δέν ήκουσα άκόμη τίποτε... άλλ' ένγνώριζον ότι ή δεσποινίς έγραψε πολύ...

— Καί πώς τό ένγνώρίζεις;

— Η δεσποινίς επιστρέψασα εκάθησεν εις τό γραφείον της, έμέ δε απέπεμψε χωρίς να μοι επιτρέψη να την εκδύσω και να την κτενίσω.

— Κατόπιν;

— Κατόπιν έφοβήθη μη ή δεσποινίς δέν ήτο καλά και είσήλθον...

— Λοιπόν!

— Δέν εύρον ουδένα: ή κλίνη δέν είχε περαχθή: παρετήρησα εις τά έρμάρια: ή δεσποινίς ουδέν είχαν έξαγάγη.

— Εάν ουδέν έλαβε, τουτο σημαίνει ότι θα επανέλθη πάραυτα, είπεν ή πριγκίπισ, ούτινος τό ύφος, όπως και ή φωνή, ήρώτων την νεανίδα.

Εκείνη τον παρετήρησεν, άλλ' ουδέν άπήντησεν. Ο Βαρίσκυ είδε καλώς ότι δέν τον ήπάτα, και, άφ' ου έμαθε παρ' αύτης πώς είνε ήτο δυνατόν να μάθη, ρίψας τελευταίον βλέμμα επί του μικρού τουτου δωματίου, ένθα, από τόσου χρόνου, ή "Ολγα είχε κλείση την ζωήν της, έξήλθε.

Διηυθύνθη δε κατ' εύθειαν προς τον θυρωρόν του μεγάρου, και ως άνθρωπος, όστις δέν είχε πλέον να λυπηθη ουδέν, διότι ουδέν πλέον είχε να φοβηθη.

— Πουιέφ, τώ είπε δια τόσου κυρίου, όστις έχει τό δικαίωμα να έρωτά, όστις έπιθυμεί άπάντησιν, και ουχι πρόφασιν, Πουιέφ, άποκρίσου μοι! Γνωρίζω ότι ή δεσποινίς Βολγίν έξήλθε την νύκτα ταύτην εκ του άνακτόρου: ποίαν ώραν έξήλθεν;

— Εκλεισα ή ίδιος την θύραν εις τάς δέκα της έσπέρας: την ήνοιξα εις τάς όκτά της πρωϊας: ουδεις έν τώ μεταξϋ διήλθε τό κατώφλιον.

— Είσαι βέβαιος περί τουτου;

— Όπως ότι όμιλώ πρός τον πριγκίπισα.

— Πολύ καλά! είπεν ή Βαρίσκυ, ούτινος τό πρόσωπον, έδείκνυε μεγάλην άγανάκτησιν.

— Ο πριγκίπισ φαίνεται δυσήρεστημένος, έσκέφθη ή θυρωρός. Είνε άνθρωπος αγαπών τάς γυναίκας και τίποτε δέν ύπολογίζει, όταν πρόκειται περί τοιοϋτων υποθέσεων. "Οποιος ήζέυρη να τον ύπηρετήση θα κάμη την τύχην του. Αί! λοιπόν θα κάμω έγώ την ιδικήν μου!

Ο Πουιέφ, με ύδική εμπιστευτικόν προσέθηκεν άποτεινόμενος προς τον Παύλον, όστις άπεμακρύνετο.

— Η θύρα αύτη, δέν είνε ή μόνη, δι' ής έξέρχονται του μεγάρου... ύπάρχει και άλλη!

— Αυτό έπρεπε να μοι είπης κατ'άρχας. Αύτη ή άλλη ποϋ είνε;

— Εις τό άκρον της αλύης, όπισθεν του περιστερώνας, άνοίγει δε επί όδου έρήμου.

— Η κλεις της θύρας ταύτης;

— Ούδέποτε την έλαβον.

— Ποϋ είνε;

— Παρά τῆ κυρίας πριγκιπισίαν.
— Πάντοτε ἡ ἀδελφὴ μου, μεταξὺ
αὐτῆς καὶ ἐμοῦ! ἐσκέφθη ὁ Βασιρεσκ.

ΠΑΝΟΡΑΜΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ, ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Ἐγκαταλείψις θεάτρον. Ἡ καλὴ πενθερά. Σπα-
ραξικάρδιος ἀποχαιρετισμός. Ἡ ἀρχιδούκισσα Στε-
φανία. Αἰωνία τοῦ ἡμῆνι! — Ἀντώνιος Κον-
τσκι. Ὁ πατριάρχης τῶν κλειδοκυβαλιστῶν. Ἡ

Εἰς τίνα δὲν συνέθη ποτὲ ν' ἀποχωρι-
σθῆ προσώπου φίλου ἢ πράγματός ἢ καὶ
τόπου, μεθ' οὗ τὸν συνέδες παλαιὰ γυναι-
μία, καὶ ὃν δὲν μέλλει νὰ ἐπανιδῆ πλέον;

Adieu! laisse en partant
Une douce parole d'adieu;
Le vent plus doux, gonflera ta voile;
Plus douces couleront les larmes
Des jeux de celui qui te quitte...

Ἄλλ' ἡ μέλλον συγκινητικὴ σκηνὴ
ἦτο ἡ ἀκόλουθος. Μετὰ τὸ τέλος τοῦ ἀ-
ποχαιρετισμοῦ ἡ ἀρχιδούκισσα Στεφ-
ανία ἀπέσπασε τεμάχιόν τι ἐκ τῶν ἐν τῷ
βασιλικῷ θεωρεῖφ κοσμημάτων!

καὶ ἀπέκοψαν ἕκαστος τεμάχιόν τι ἐξ-
ουλοῦ ἢ βελούδου εἰς ἀνάμνησιν τῆς πα-
λαιᾶς παύτης αἰθούσης, τῆς τοσοῦτον
ἀγαπηθείσης, ἀνάμνησιν ὅμως σκληρὰν

Ἐκάστη συντεχνία ἔχει τὸν πατριάρ-
χην τῆς. Οἱ τυπογράφοι ἔχουσι τὸν Γουτ-
τεμβέργιον, οἱ διπλωμάται τὸν προιστά-
μενόν των καὶ ἄλλοι ἄλλον. Ἐχουσι καὶ
οἱ κλειδοκυβαλισταὶ τὸν πατριάρχην

Ἄς καύσῃ τὰ βιβλία των, ἄς πετά-
ξῃ τὰ ἐργαλεῖά των, εἰς ἄλλο ἐπάγγελ-
μα ἄς ἐπιδοθῶσιν οἱ ἱστροί, ἀφ' οὗ οὐδεὶς
ἐξ αὐτῶν ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ τὸ αἰ-
τιον τῆς ἀσθενείας τῶν ὄτων, ὅφ' ἡς ὑ-
ποφέρει ἀπὸ πολλοῦ ὁ αὐτοκράτωρ τῆς
Γερμανίας!

κράτορος προέρχεται ἐκ τῶν συχνῶν ἀ-
κροάσεων... τῆς μουσικῆς τοῦ Βάγνερ, εἰς
ὃς οὗτος εἶνε ἐπιδοδόμενος! Δυστυχῆς
Βάγνερ! Ἄν ἐγγώριζεν διὰ τὰ ἔργα τοῦ

Τίς ποτε ὑπελόγισε πόσον ἤθελε χαρῆ
ἐπὶ τῇ ἀνευρέσει ἐνὸς ἀδάμαντος; ἄλλ'
ἡ χαρὰ δὲν ὑπολογίζεται δὲν ζυγίζεται
διὰ σταθμῶν, οὐδὲ διὰ μέτρων μετρεῖται.

Ἐπί τῃ ἀνευρέσει ἐξ Ἀμερικῆς, συνέπεσε νὰ
ἔχω συνοδικάτους ἀεσφόρους οἰκογενεῖας Ἀμερι-
κῶν ἱεραπόστολων. Δύο δ' ἤτρεψ ἡμέρας μετὰ
τὸν ἀπόβλιν, ἀφ' οὗ ὁπωσὸν ἐγνωρίσθημεν καὶ

Ὁ ἦρωος τοῦ Ἰουλίου Βέρν, ὁ περιπλε-
σας τὴν Γῆν εἰς ὄγδοικοντα ἡμέρας ἡττή-
θη. Νέος Φῶστερ ἔκαμε τὸν γῆρον τοῦ
κόσμου μόνος εἰς ἐδδομήκοντα καὶ πέντε.

Διὰ τοὺς κ. κ. συντάκτας τοῦ δασμο-
λογίου.
Ἐβλεθῆν πολλὰκις, διὰ τὸσα φέρει ἡ
ῥα, δὲν τὰ φέρει ὁ χρόνος; ὅ, τι δὲν ἔφε-
ρον αἰῶνες ὁλόκληροι, ἦλθεν ἐν μιᾷ στιγ-
μῇ καὶ μόνῃ ὁ μέγας βασιλεὺς τῆς Αἰγύ-

του Φαραῶ, ὕστερον ἀπὸ τὴν ἡσυχίαν
καὶ νάρκη, μετεβλήθη... ἀλλ' ἀκούσατε:
Ὁ κ. Μασπερὸ, ὁ μέγας Αἰγυπτιολό-
γος, ἐπιστρέφον ἐξ Αἰγύπτου εἰς Εὐρώ-
πην, ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ μουμίαν τινὰ βα-
σιλικήν. Εἰς τὸ τελωνεῖον ὅμως τῶν Βρυ-
ξελλῶν, ὁ ἀσπλαγχνος τελωνὴς ἠνέφξε καὶ
τὸ κιβώτιον τῆς μουμίας.

Ὁ πιστὸς ὑπάλληλος φυλλομετρεῖ τὸ
δασμολόγιον καὶ ζητεῖ εἰς ποίαν κατηγο-
ρίαν δύναται νὰ κατατάξῃ τὸν Φαραῶ,
ἀλλὰ μὴ εὐρὼν τοῦτο, σημειώνει τὴν ἐξῆς
παρατήρησιν:

Ἐνστατιστικὴ δημοσιευομένη ὑπὸ ἀγ-
γλικῆς τινος ἐφημερίδος καὶ κατατασσού-
ση κατ' ἐπάγγελμα τὰ θύματα τῶν ναυκα-
γιῶν τοῦ παρελθόντος χειμῶνος εὐρίσκο-
μεν καὶ στοιγγύλον τινὰ ἀριθμὸν ἱεραπο-
στόλων πνιγέντων ὑπὲρ... πίστεως!

Ὁτι ἐπέστρεφον ἐξ Ἀμερικῆς, συνέπεσε νὰ
ἔχω συνοδικάτους ἀεσφόρους οἰκογενεῖας Ἀμερι-
κῶν ἱεραπόστολων. Δύο δ' ἤτρεψ ἡμέρας μετὰ
τὸν ἀπόβλιν, ἀφ' οὗ ὁπωσὸν ἐγνωρίσθημεν καὶ

Ἄλλὰ, τῷ εἶπον, τὰ μέρη ἐκείνα πάντα κα-
τοικούνται ὑπὸ χριστιανῶν. Ὅποια ἔσται λιμὴν
ἢ ἀποστολὴ σας ἐκεῖ;

Ἡ φιλάδελφος ἡμῶν ἀρχὴ αὕτη, τῷ εἶπον,
ἐστὶ θεαίως ἀξία πάσης ἀναγνωρίσεως. Ἄλλ' ἀφ'
οὗ ἐκ τοιαύτης ὁρμάσθη, ἐπιτρέψατέ μοι ἐν νὰ
σὰς εἶπω, διὰ δὲν ἐνοοῦ, πρὸς τί ἐκτίθεσθε εἰς

Ἐπὶ τῇ ἀνευρέσει ἐξ Ἀμερικῆς, συνέπεσε νὰ
ἔχω συνοδικάτους ἀεσφόρους οἰκογενεῖας Ἀμερι-
κῶν ἱεραπόστολων. Δύο δ' ἤτρεψ ἡμέρας μετὰ
τὸν ἀπόβλιν, ἀφ' οὗ ὁπωσὸν ἐγνωρίσθημεν καὶ

θησκευτικὰ πεποθήσας εὐκόλως δὲν μεταβλ-
λονται, —σπαρτήε πρὸς ἀρ. 9, ἐθα ἔξετε ἄλλων
τόσων ἔτων, εἰ οὐκ καὶ πλειόνων ἐνασχόλησιν,
καὶ αἱ εὐσεβεῖς ὑμῶν προσπάθειαι, νὰ εἰσαγάγῃτε,
ἢν ὅμως φρονεῖτε εὐθεῖαν ὁδὸν τοῖς ἀμείσις ὁ-
μῶν περιοίκοις, θέλωσι, φοβοῦμαι ὑπερβῆ τὰ ὅρια
καὶ αὐτοῦ τοῦ βίου ὁμῶν.

Καὶ ὅμως... ἐξακολουθοῦσι νὰ πνίγων-
ται οἱ πτωχοὶ ἱεραπόστολοι ἐνόσφ δὲν
παύουσι νὰ μᾶς ἐπισκέπτονται.

Οἰκογενειακὴ σκηνὴ!
Ἡ κ. Β. ράπτει, ὁ σύζυγός τῆς ἀνα-
γινώσκει καὶ ἡ μικρὰ τῆς κόρη συναστροί-
σασα πολλὰ τεμάχια ἐκ τοῦ ὑφάσματος,

Καὶ ἡ μήτηρ:
— Εἰς τὸν πατέρα σου εἶπέ το...

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡφᾶτο ἐν τῇ Βουλῇ ἡ ἐπὶ τοῦ προϋπολο-
γισμοῦ συζήτησις μετὰ τὴν ἐπιψήφισιν αὐτοῦ θὰ
κρησυχὴ ἢ λῆξις τῆς Συνόδου. — Οἱ γάμοι τῆς
βασιλοπούδος Ἀλεξάνδρας τελεσησονται ἐν Πε-
τροπολίτι τῇ 1ῃ προσηγορίας Ἰουλίου. — Τῇ 25ῃ
Μαρτίου γενήσονται τὰ ἐγκαινία τοῦ λίμενος Τῆ-
νοῦ μετὰ πολλῆς ἐπισημοσύνης. — Τὸ διὰ τὴν
Β' ἐξαμηνίαν τοῦ 1888 μέρισμα τῆς ἐπιτροπῆς
τῶν μεταλλουργεῶν Λαυρεῖον ἀνήλθεν εἰς δραχ-
μὰς 6.—Μεταξὺ τῶν ἀγωνισθέντων κατὰ τὸν τελευ-
ταῖον ἀγῶνα σκοποβολῆς ἔλαβε μέρος καὶ ἡ
Σπάρτιαις δεσποινίς Ἀμαλία Παπαγεωργοπού-
λου, ἐκπλήξασα τοὺς πάντας διὰ τῆς ἀστοχίας
τῆς. — Περὶ τὴν αὐγὴν τῆς 40 Ἰανουαρίου ἐγί-
νετο ἰσχυρὰ δόνησις σειροῦ. — Ἐπιτροπὴ ἐκλε-
γεῖται ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου Σύρου προ-
σεκλέσει τὸν βασιλέα καὶ τὴν κυβερνήσιν, ὅπως
παραστώσι κατὰ τὴν τελετὴν τῶν ἀποκαλυπτη-
ρίων τοῦ ἀνδριάντος τοῦ ναυάρχου Μισοῦλη γε-
νησομένων ἐν Σύρῃ τῇ 25 Μαρτίου. — Καταρί-
ζεται λόγος μετ' ἐμπόλων μόνον εἰς ἀνδρῶν
τοῦ ἀ. πεζικοῦ συντάγματος, ὅπως, ἐκφυμασθεῖς
ὑπὸ τοῦ διαδόχου, ἀποτελέσῃ τὴν τιμητικὴν
φρουρὰν τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, ὅταν
κατέλθῃ ὁστος εἰς Ἀθήνας, ὅπως παραστῇ εἰς
τοὺς γάμους τῆς ἀδελφῆς του.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑ

Πρόεδρος τῆς δημοκρατίας τῆς Αἰτίας ἐξελέγη
ὁ στρατηγὸς F. C. Legitimé. — Ἐταρία κερ-
λαιούχων ἤτησε παρὰ τῆς κυβερνήσεως, ὅπως
καταστήσῃ πλωτὸν τὸν Ἀζιὸν τῆς Μακεδονίας.
— Ἐν Νεαπόλει τῆς Ἰταλίας ἐγένετο μέγα συλ-
λαλητήριον πρὸς διατήρησιν τῆς εἰρήνης μεταξὺ
Γαλλίας καὶ Ἰταλίας. — Ἡ ἐπιφροσὶα ἐν τῇ ἐ-
παρχίᾳ Χαλεπίου ἐπιτείνεται. — Ὁ Γλάδστων
προσθεταὶ νὰ μεταβῇ εἰς Ρώμην ὅπως τινεν-
ταυθῇ μετὰ τοῦ βασιλέως Οὐμβέρτου καὶ τοῦ
Πάπα. — Ἐν Σπάρτῃ τῆς Πισιδίας μέγας σει-
σμός τῇ 4 Ἰστανίου μετέβαλεν εἰς εἴρημα ὑπὲρ
τὰς 300 οἰκίας πολλοὶ ἐθνεοθήσαν. αἱ δὲ ζῆ-
γῆν ἰδέας ἔχοντα περὶ πίστεως καὶ λατρείας, καὶ
νὰ προσπαθήσῃ αὐτὸν νὰ μεταπίστῃ εἰς τὰ
ἀφελιμώτερα τῆ ψυχικῆ αὐτοῦ σωτηρία ἀφ' οὗ
δ' αὐτὸν οὕτω ὥσπερ μετὰ ἔτη τινά, — διότι αἱ

τὴν ἔδρουν ἀνδριάντος εἰς τὴν Ρῆγαν τὸν Φε-
ραῖον ἐν τῷ φρουρίῳ τοῦ Βελιγράδιου, ἐνθα ἔθα-
νατόθη. — Ὁ Δραματικὸς σύλλογος προτίθει
ν' ἀναβιάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοὺς «Πέρσας» τοῦ
Αἰσχύλου.

ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ

Ἡ Νομικὴ σχολὴ τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ Πανε-
πιστημίου θὰ παρέχῃ τὸν λοιπὸν καὶ διπλώματα
διδακτορικὰ, δημιουργήσασα ἐπὶ τούτῳ τρεῖς νέας
ἔδρας.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Ἐπὶ τῇ ἐβδομηκοστῇ πέμπτῃ ἀμφιθεατρῷ ἀπὸ
τῆς γεννήσεως τοῦ σοφοῦ συγγραφέως Ἐδουάρδου
Zeller ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ ὁ δὲ γηγη-
τῆς κ. Μ. Εὐαγγελίδης Φιλίππος περὶ τοῦ βίου
καὶ τῶν ἔργων του. Αὐθημερὸν δὲ ἡ Φιλοσοφικὴ
σχολὴ συνεζήτη ἡμερησίως τὸν ἐορτάζοντα.
— Ὁ διοικητὴς Ἀγγύρας Ἀββελὴν πᾶσας ἐδημο-
σίευσσε συλλογὴν ποημάτων «Ἑλληνιστί». — Ἡ ἐπί-
σημος ὑποδοχὴ τοῦ ναυάρχου Curien de la Gra-
νιέρε ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ γενήσεται μετὰ
τινας ἡμέρας, ταύτην δὲ θὰ ἐπακολουθήσῃ ἡ τοῦ
Ἰουλίου Κλαρετῆ. — Ἐν Βρυξελλαῖς ἀρχετα, ἐκ-
διδόμενον μηνιαῖον περιοδικὸν ὄνο τὴν διεύθυνσιν
τῆς βασιλείας τῶν Βέλγων Μαρίας Ἐρριέτης
καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς. Ἡ βασίλισσα θὰ φέρῃ τὸ
ψευδώνυμον «Madame Rayon».

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ

Ἀξιόλογος κεφαλὴ Γοργούς, ὑπερφυσικῶς μεγέ-
θους καὶ τέχνης ἀρχαῖκις, ἀνεκαλύφθη παρὰ
τὸν Παρθενῶνα. — Ἐνεκα τῶν ἐπισυμβάντων σει-
σμῶν μεγάλας ζημίας ὑπέστη ὁ ἐν Δαφνίῳ ναός,
ὅστις, ὡς γνωστὸν, εἶνε ἐν τῶν κειμηλίων τῆς
Χριστιανικῆς ἀρχαιολογίας. — Ἐν τῇ προχθεσινῇ
συνεδριάσει τῆς ἐνταῦθα Γερμανικῆς Ἀρχαιολο-
γικῆς Σχολῆς μετὰ τοὺς κ. Συλλέμαν καὶ Ἀρνό-
δου ὠμίλησεν ὁ κ. Δαίρηφελδ, περὶ τῶν ἐν Τράλ-
λεσι τῆς Μ. Ἀσίας ὑπ' αὐτοῦ γενομένων ἀνασκα-
φῶν, ἐξ ὧν ἀνεκαλύφθη τὸ θέατρον τῶν Τράλ-
λεων, τὸ μόνον οἰκιδόμημα, ὅπου σώζεται ἐκ τῶν
οἰκοδομημάτων τῆς ἀρχαίας πόλεως.

ΚΑΛΑΙΤΕΧΝΙΑ

Ἐν τῷ ἐνταῦθα Ὁδελφῷ ἐδιδάχθησαν προχθές,
τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς κυρίας Φέρν, συζύγου τοῦ
προσθετοῦ τῆς Ἀμερικῆς, δύο ἀγγλικά κυρι-
εῖα ὑπὸ μελῶν τοῦ διπλωματικοῦ σώματος. —
Ἐπὶ τῇ πρώτῃ τῶν ἑτῶς ἢ ἐν Ἑρμοῦπόλει σχολ-
ῇ τῶν ἀπύρων παίδων διωργάσωσεν ἐκ τῶν ἰ-
δίῶν αὐτῆς μελῶν συν. ὑλιαν, ἐξ ἧς εἰσπρόχθη-
σαν δυσχίλια δραχμὰ πρὸς ἀγοράν νέων μου-
σικῶν ὀργάνων τῆς Σχολῆς. — Ὁ Ἰσπανὸς ζω-
γράφος Δομίγκος ἔγραψε τὴν εἰκόνα τοῦ νεαροῦ
βασιλέως Ἀλέξανδρου II' ἀντὶ 400,000 φράγκων.

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Δ᾽ Κ'. Ὁ στηθόδεσμος δὲν εἶνε καὶ τόσον νέος,
ὅσον νομίζετε. Ἡδὲ ἀρχαῖαι Ἑλληνίδες ἐφόρον
περὶ τὰ στηθὴ ζῶμα, ὅπου ἐκάλουν ταῖνια, ἀπόδε-
σμον καὶ στηθόδεσμον, ὡς ἰσοτερεῖ ὁ Πολυδύσκης
«τὸ δὲ τῶν μαστῶν τῶν γυναικείων ζῶμα ταῖνιον
ὠνόμαζον καὶ ταῖνιδιον». — Α. Κ. Π. Αἰγίνας. Σ.
Μ. Αηδούριον. Α. Α. Κερασοῦντα. Ἐστάλησαν.
Βυχαριστοῦμεν — Στ. Σ. Χαρίλα. Γράφομεν. — Κω
Γ. Π. Ἐπιδοθήτε εἰς ἄλλον κλάδον, ἀφ' οὗ σὰς ἀ-
ποφύγει ἡ Μοῦσα. Σὰς ὑπευθύνοντες τὴν παρομι-
άν: «Νὰ ἴκανον ὅλες ἡ μέλισσες μέλι, θὰ ἔκαναν
καὶ οἱ ἀγριοκουμπάνοι!» — Φ. Σ. Τὰ ἀρώματα! Ἄλλὰ
δὲν θὰ ἀνεγνώσῃτε τὸ ρητόν: «Μεταχειρίζονται τὰς
εὐωδίας, ὅπως ἐπιταλοῦσι τὰς κακὰς ὀσφάς!» — Σ.
Φ. Ἀνδρον. Ἐνεγράψασαν. Βυχαριστοῦμεν. — Σ.
Ι. Κ. Κ/πολιτ. Ἐνεγράψασαν καὶ στέλλονται. — Κω
Δ'. Πειραῖα. Καὶ ὁ Κικέρων ὀμιλῶν ποτε περὶ τοῦ
Καννίου Ρεβίλλου, ὅστις ἐγένετο ὑπατος ἐπὶ μίαν μῶ-
νην ἡμέραν, εἶπεν: «Ἦτο τόσον ἐξυπνος, ὥστε κατὰ
τὴν ὑπατείαν του δὲν ἐκοιμήθη οὐδὲ μίαν νύκτα!» —

Κω". ΟΚεραμεικόςτωνΠαρισίων είνε ανάκτορον μεγαλοπρεπές κτισθέν τό πρώτον επί της Αικατερίνης των Μεδίκων υπό τοῦ ἀρχιτέκτονος Delorme. μετὰ δὲ τὴν κατὰ τὸ 1871 πυρπόλησιν ἀνωκοδομήθη τῷ 1883. Ἐχρησίμευε δ' ἀνεκθὲν ὡς κατοικία τῶν βασιλέων καὶ τῶν αὐτοκρατόρων. Βλέπετε πόση διαφορά ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ Κεραμεικοῦ τούτου καὶ τοῦ Κεραμεικοῦ τῶν παλαιῶν Ἀθηναίων, ὅστις ἐχρησίμευε πρὸς ταφήν τῶν ὑπὲρ πατρίδος κινδυνόντων. — Ν. Γ. Ν. Καλαμάκιον. Π. Π. Βραϊλιαν. Ἀρ. Δ. Κηλολιαν. Μ. Σ. Α. Παρισίους. Ἐλήφθησαν. Ἐὐχαριστοῦμεν. —Κ. Π. Μάρτσεστερ. Ἐνεγράφησαν. Γράφομεν. — Ἀπόλλωνι. Ἀκατάλληλον δυστυχῶς. — Πόμ. Πομφόλυγες ἦσαν καὶ διεργήθησαν. Μᾶς ἠπαθήσατε λοιπόν ;

τοῦ Κράτους, ἐκ τῆς Γενικῆς διευθύνσεως τῶν ταχυδρομείων καὶ τηλεγράφων.

Ὁ Σιρότης. ἄρμα εἰς πράξεις τρεῖς μετὰ προλόγου καὶ ἐπιλόγου, ὑπὸ Ν. Α. Μελαγχροίτου.

Ἐκδόσεις Γεωργίου Τυπάλδου Κοζάνη, Ἰφθίου τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀμαλίστιο Ὀρφανοτροφείου τῶν Κορασίων, Περὶ τῶν πεπραγμένων τῆς διοικήσεως ἐπιτροπῆς ἀπὸ 1 Νοεμβρίου 1887—31 Ὀκτωβρίου 1888.

Παιδικῶν Περιοδικῶν, ὑπὸ Ν. Α. Κοτσελοπούλου καὶ Μ. Ε. Κανακάκη. Ἔτος Α'. Τεύχος Α'.

Ἀραβίτικας Φιλολογικῶν Παράρτημα ἐπὶ τῷ νῦν ἔτει. Περιεχόμενα: Τὸ δῶρον τῆς πρωτοχρονιάς, διήγημα Ἰπ. Γ. Λόντος. — Νίκαια καὶ Ἥλλη, ἔμμετρον διήγημα Γεωρ. Βουτζαλίδου. — Πρὸ τοῦ ἐπιτροπικοῦ, εἰκὼν Γ. Κ. Ὑπερίδου. — Ἡ πρώτη τοῦ ἔτους, ποίημα Σαπφούς Κ. Ασυνιάδος. — Ἐν δῶρον διὰ τὴν Α'. τοῦ ἔτους, διήγημα Σ. Σολομωνίδου. — Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς, ποίημα Φ. Γ. Δελαγραμμάτικα, κτλ.

Ἡ ἀπαγωγή ἐκ τοῦ σεραγίου, κωμικὸν μελόδραμα εἰς πράξεις τρεῖς ὑπὸ Μότσαρτ, μεταφρασίς Θεμιστοκλέους Πολυκράτους.

Τὸ ἐξ ἀδελφότητος κληρονομικῶν δικαίωμα τῶν τέκνων, ἐναίσιμος ἐπὶ διδακτορία διατριβή, ὑπὸ Νικολάου Π. Δημητρακοπούλου.

Ἡ ἐν Βολωνίᾳ ἀντιπροσωπεία τῶν Ἑλλήνων φοιτητῶν κτλ. ὑπὸ Ἐμμανουὴλ Ν. Μελισσίδου, φοιτητοῦ τῆς Νομικῆς.

Τὰ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Πεντηκονταετηρίδος τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, ἐκδόμενα φῆφο μὲν τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Συγκλήτου, ἐπιμελεία δὲ Γεωργίου Καραμήτσα, πρυτάνεως τῷ 1886—87.

Ἱστορία τῶν Ἀθηναίων. Τόμος Α'. Τεύχος Α'. Τουρκοκρατία, ὑπὸ Δημητρίου Γρ. Καμπούρογλου.

Ἡ κλοπὴ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἑθνικοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου. Ἐκδόσεις Ἰωάννου Ν. Σβορώνου.

Σύστημα Διοικητικοῦ Δεκαίου, ὑπὸ Γεωργίου Ι. Ἀγγελόπουλου. Τομ. Γ'.

Ἐκδόσεις τῆς Κρίσεως τοῦ δραματικοῦ ἀγῶνος τῶν Ὀλυμπίων, ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ Ι. Κ. Καμπούρογλου.

Ἀγγέλλονται

Ποιήματα (Ballades) Στεφάνου Μαρτζώκη.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐξεδόθησαν

Ἡ ἀλληλογραφία παρὰ τοῖς Μικρασιανοῖς, ὑπὸ Ἰωακείμ Βαλαδάρη.

Νόμος Β Διατάγματα καὶ Ὁδηγίαι τῆς ἀπρεσίας τῶν ταχυδρομικῶν δεμάτων ἐν τῷ ἐσωτερικῷ

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

ΤΟΥΡΚΟΚΡΑΤΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΡΩΤΗ 1458 — 1687

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Τῆ ΑΡΩΓῆ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

Τμῆ ἐκάστου τεύχους δρ. 1.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟΙ

Πωλοῦνται εἰς ἅπαντα τὰ βιβλιοπωλεῖα

Ἄντι δραχμῶν 3.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ πεπραμένος τῆς Γαλλικῆς, Ἀγγλικῆς, Ἱταλικῆς καὶ Ρωσικῆς γλώσσης διδὲν μαθήματα καὶ εἰς τὰς τέσσαρας ταύτας γλώσσας κατ' ἴδιαν καὶ εἰς οἰκογενείας. Οἱ βουλομένοι δύνανται νὰ συννησηθῶσι μετ' αὐτοῦ ἀπ εὐθείας, συναντῶμενοι ἐν τῷ καφενεῖοι. Ἡ Συνάντησις, ὁδὸς Νίκης, Ἀριθ. 4, ἀπὸ τῆς 10ης—12ης π. μ. καὶ ἀπὸ τῆς 3ης—5ης μ. μ. ὥρας.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ Εἰς ΚΟΜΦΑ ΤΕΥΧΗ ΠΕΡΙΠΟΥ 96 ΣΕΛΙΔΩΝ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- Τεύχος 1—3 Θάνατος Βλέκας, Ἑλληνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Π. Καλλιγᾶ.
- Ποιήματα Α. Σ. Βυζαντίου (ἐν τῷ 3ῳ τεύχει)
- 3—5 Ὁ Ἐξηγεταβλόρη, κωμῶδια Μολιέρου, κατὰ τὴν ἐξελληνισμὸν τοῦ Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων.
- Ποιήματα Φ. Κοπᾶ (ἐν τῷ 3ῳ τεύχει).
- 6 Περίληψις Ἱστορίας τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας ὑπὸ Α. Ρ. Ραγκαζῆ.
- 7x.9 Λουίζα Μύλλερ, τραγωδία Φ. Σχίλλερου.
- 8 Ἐπιτομὴ τῆς ψυχῆς ὑπὸ Φειστερσλέβεν.
- 10 Διηγήματα σύγχρονα Ἑλληνικά, ὑπὸ Δ. Βικίλα, Ε. Χαριλάου, Δ. Καμπούρογλου, Γ. Δροσίνου, Α. Κουρτίδου, Ι. Μ. Δαμβέρρη καὶ Α. Καρκαβίτσου.
- 11—13 Στράτης Χαλοπίχειρος, ἠθογραφία ἑλληνικὴ ὑπὸ Στ. Κουμανοῦδη
- 14—15 Ἀμλέτος, τραγωδία Σαικσπέρου μεταφρασίς ὑπὸ Σ. Δ. Βικίλα.
- 16—17 Ἄρμα τῶν Χριστουγέννων, διήγημα ὑπὸ Κ. Δίκευς.

Ἐκαστον τεύχος τιμᾶται λεπτὰ 60. Ἡ συνδρομὴ διὰ 25 (α' σειρά) δρ. 12.

Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐννοοῦνται αὗται αἱ τιμαὶ εἰς χρυσόν

ΜΠΑΡΤ ΚΑΙ ΧΙΡΣΤ

ἐκδύται ἐν Ἀθήναις

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡΟΜΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ-ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Γραμμὴ Πειραιῶς - Κορίνθου - Αἰγίου - Πατρῶν			
1	3	33	2 4 32
Πειραιεὺς ἀν. 8.45π.	11.20π.	8 π.	Πάτραι ἀν. 7 π.
Αἶγιον " 7.15μ.	11.50μ.	8.35	Αἶγιον " 8.52
Κορίνθος ἀφ. 10.35	2.50μ.	12.40	Κορίνθος " 4.10
Αἶγιον " 2.52	6.0μ.		Αἶγιον ἀφ. 4.45
Πάτραι " 4.45	7.30.		Πειραιεὺς " 5.45
Γραμμὴ Κορίνθου - Ἀργους - Ναυπλίου - Μύλων		202 203	
Ναῦπλιον ἀν. 9.55π.μ.	Κορίνθος ἀν. 3.05 μ.μ.		
Μύλοι " 9.55	Ἀργος ἀφ. 5.22 "		
Ἀργος " 10.30	Ναῦπλιον " 5.55 "		
Κορίνθος ἀφ. 12.45π.μ.	Μύλοι " 6 — "		

Σημείωσις. — Πᾶσι αἱ ἀμαφοστοιχίαι ἐν Πάτραις θ' ἀναχωρῶσι καὶ θὰ φθάνωσι εἰς τὴν παραλιάν, ὅπου θὰ χορηγῶνται τὰ εἰσιτήρια καὶ θὰ ἐνδραχθῆται μόνον ἡ παραλαβὴ καὶ παράδοσις τῶν ἀποσκευῶν τῶν ἐπιβατῶν. Αἱ ἀμαφοστοιχίαι 33 καὶ 32 λειτουργοῦσι καθ' ἐκάστην κλῆν τῆς Κυριακῆς. Αἱ ἀμαφοστοιχίαι 1, 2, 33, 32, 202, 203, σταθμεύουσι καὶ εἰς δὲ τὰς Στάσεις καὶ Σταθμοὺς. Μεταξὺ Κορίνθου — Ἀκράτας Πατρῶν — Ἀκράτας Ναυπλίου — Ἀργους — Μύλων καὶ ἀντιστρεφῶς, κυκλοφοροῦσι καθ' ἐκάστην τοπικὰ ἀμαφοστοιχίαι εἰς πάσας τὰς Στάσεις καὶ Σταθμ.

ΧΑΡΤΟΠΟΛΙΕΙΟΝ ΠΑΛΛΗ ΚΑΙ ΚΟΤΖΙΑ Πίνναι Διαδόχου Ὑδρόγειοι Σφαῖραι εἰς Ἑλληνικὴν Γλῶσσαν ἀπὸ δρ. 35—72. Πίνναι Τρικοῦνη ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΡΙΑ ἐπὶ καλοῦ χάρτου σιγημαίως. Πίνναι Διαδόχου ΜΕΛΑΝΗ ΜΑΥΡΗ συμπλεκουμένη κα ἀναλυομένη εἰς ἕξ μέρη ὕδατος. Δοχεῖον ἐκ δρ. 312 δρ. 4 50 Ἀναλαμμένη ἡράκλ. 90 Πίνναι Τρικοῦνη Γραφικαὶ ΥΛΑΙ ΚΟΜΨΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ